

РЕШЕНИЕ

№ 6389

гр. София, 27.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 04.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилска

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **4590** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 и сл. Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалбата на „ЮтеКредит България“ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя И. К. чрез пълномощник адв. Ч. против заповед № 388/06.04.2022 г. на Председателя на Комисията за защита на потребителите (КЗП), с която на основание чл. 68л, ал. 1, във връзка с чл. 68в, във връзка с чл. 68д, ал. 1, във връзка с чл. 68г, ал. 4 от Закона за защита на потребителите (ЗЗП) се забранява на дружеството при упражняване на своята дейност да използва заблуждаваща нелоялна търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предложение 1 /съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща/ от ЗЗП, по отношение на твърденията в интернет сайта <http://iutecredit.bg/>: „Без скрити такси. Плащаш това, което виждаш!“. Наведени са доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради нарушение на материалния закон. Осъществяването му е аргументирано с доводи, че дружеството не е използвало нелоялна търговска практика, нито е извършило действия, които подвеждат потребителя относно информацията: „Без скрити такси. Плащаш това, което виждаш!“. В тази връзка сочи, че цитираната в акта на КЗП такса представлява лихва за забава, начислявана и дължима при неточно изпълнение, която цели да санкционира неточното изпълнение и не представлява скрита такса по договора, а се прилага във всички търговски взаимоотношения в търговския оборот, независимо дали става въпрос за потребителски кредит или друг тип услуги или стоки, които изискват предоставянето на определена престация в договорените между

страните срокове и условия. Твърди, че същата се начислява в съответствие с Тарифата за такси и комисиони на дружеството, която е част от кредитното правоотношение, в това число е публикувана на сайта на дружеството в секция „Документи”, което позволява на потребителя и всеки заинтересован към всеки един момент да установи наличието ѝ, в това число нейния размер. Отделно от това, начисляването на лихва за забава не се прилага по отношение на всички потребители, а само по отношение на тези, които са изпаднали в просрочие и са в неизпълнение на договорното си задължение за погасяване на вноските си точно, съгласно погасителния план, представляващ неразделна част от кредитното правоотношение. В случай, че потребителят с добросъвестен и изпълнява задълженията си, спрямо него не се начисляват допълнителни такси. Сочи, че в Годишния процент на разходите („ГПР”) не подлежи на включване такса и/или неустойка за неизпълнение на договорното задължение, като това е изрично уредено в разпоредбата на чл. 19, ал. 3 от З.. Логиката била, че Кредиторът (както и всяка една страна, по което и да е договорно правоотношение) няма как изначално да ги предвиди, защото предполага, че другата страна, респ. потребителят/кредитополучателят ще изпълнява добросъвестно и точно задълженията си, респ. няма да нарушава договорните клаузи с всички произтичащи от това договорни и законови последици. Сочи също, че цялостното представяне в интернет пространството на информацията „без скрити такси“ не дава основание да се направи извод, че средният, сравнително наблюдателен и предпазлив потребител не би могъл да установи разликата и би могъл да бъде заблуден. Счита, че средният потребител би следвало да е запознат, и да е имал достатъчно време да прочете, разбере и осмисли информацията в сайта, и с пълно и ясно съзнание да я възпроизведе и да направи преценка относно решението си за встъпване в кредитното правоотношение. Моли обжалваната заповед да бъде отменена. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът по жалбата – Председателя на Комисия за защита на потребителите, в съпроводително писмо, с което е изпратена жалбата до съда, излага подробни аргументи за неоснователността ѝ. Счита, че оспореният акт е издаден при спазване на дефинираните в АПК правила за наличие на законова компетентност и форма, при зачитане на съответствието на административния акт с административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби, както и с целта на закона. Моли съда да остави в сила обжалваното решение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Административен съд София-град, 56 състав, след като обсъди изложеното в жалбата и прецени представените по делото доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

На 24.01.2023 г. във връзка с контролните правомощия на КЗП, служители на ответника са извършили проверка на интернет сайта <http://iutecredit.bg/>, използван от дружеството „ЮтеКредит България“ ЕООД за предоставяне на небанкови финансови услуги от разстояние, при която е установено е, че дружеството “ЮтеКредит България” ЕООД предоставя потребителски кредити от разстояние на физически лица. При проверката е констатирано, че в сайта на дружеството е налична следната информация: „Без скрити такси. Плащаш това, което виждаш!“. При цялостен анализ на сайта на дружеството е установено, че на потребителя се начислява такса при невъзможност за плащане на вноската на време. Такса се начислява при забава на

всяка една вноска от потребителя. Прието е, че текстът "Без скрити такси. Плащаш това, което виждаш!" въвежда в заблуждение потребителя, че финансовият му продукт няма да бъде оскъпяван и поради тази причина, той би могъл да сключи договор, именно с тази небанкова финансова институция, разчитайки, че ще плати само първоначално указаното в договора. Резултатите от проверката са обективирани в Констативен протокол №К-0001460/24.02.2023 г.

На проведеното на 08.03.2023 г. заседание на КЗП, директорът на „ЗППР“ е уведомил КЗП за фактите и обстоятелствата, установени в резултат на извършената проверка. След обсъждане на последните е взето решение по т. 6.1 по протокол № 10, оформено в оспорената заповед № 388/06.04.2023 г. на Председателя на Комисия за защита на потребителите. В мотивната ѝ част е посочено, че твърдението "Без скрити такси. Плащаш това, което виждаш!", съдържа невярна и подвеждаща информация и заблуждава или е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител, доколкото при цялостен анализ на сайта на дружеството е установено, че на потребителя се начислява такса при невъзможност за плащане на вноската на време. Посочено е, че такса се начислява при забава на всяка една вноска от потребителя, което налага извод, че текстът "Без скрити такси. Плащаш това, което виждаш!" въвежда в заблуждение потребителя, че финансовият му продукт няма да бъде оскъпяван. Изведен е извод, че потребителят би могъл да сключи договор, именно с тази небанкова финансова институция, разчитайки, че ще плати само първоначално указаното в договора. Това поведение е квалифицирано като нелоялна заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68л, ал. 1, във връзка с чл. 68в, във връзка с чл. 68д, ал. 1, във връзка с чл. 68г, ал. 4 от ЗЗП.

Оспорената заповед е връчена на упълномощен представител на „ЮтеКредит България“ЕООД на 20.04.2023г., а жалбата срещу нея е подадена на 27.04. 2023г., в деловодството на КЗП.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена в срок, от легитимирано за това лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт.

Разгледана по съществото, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА, предвид следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия, съгласно чл. 68л, ал. 1 ЗЗП, който предвижда, че когато КЗП установи, че търговската практика е нелоялна, председателят на КЗП издава заповед, с която забранява прилагането на търговската практика.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, като съдържа изискуемите съгласно чл. 59, ал. 2 АПК реквизити: наименование на органа, наименование на акта, адресат, фактически и правни основания, разпоредителна част. В заповедта точно е описано какво представлява търговската практика - твърдението: "Без скрити такси. Плащаш това, което виждаш!", съдържа невярна и подвеждаща информация и заблуждава или е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител, доколкото е установено, че на потребителя се начислява такса при невъзможност за плащане на вноската на време. Това поведение е квалифицирано като нелоялна заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68л, ал. 1, във връзка с чл. 68в, във връзка с чл. 68д, ал. 1, във връзка с чл. 68г, ал. 4 от ЗЗП. Изчерпателното посочване, както на правните, така и на фактическите основания за

издаването ѝ, е предпоставка за правилното упражняване на съдебния контрол за законосъобразност и осигурява възможност на адресата да организира адекватно защитата си.

Заповедта е материално законосъобразна и издадена при спазване на административнопроизводствените правила.

С оспорената заповед е забранено на „ЮтеКредит България“ ЕООД при упражняване на своята дейност да използва заблуждаваща нелоялна търговска практика, по отношение на твърденията в интернет сайта <http://iutecredit.bg/>: „Без скрити такси. Плащаш това, което виждаш!“, тъй като е установено, че на потребителя се начислява такса при невъзможност за плащане на вноската на време, а именно: такса се начислява при забава на всяка една вноска от потребителя, в нарушение на чл. 68д, ал. 1, предложение 1 /съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща/ от ЗЗП.

Защитата на потребителите от нелоялни търговски практики е уредена в Глава четвърта, раздел IV на ЗЗП, като българският закон възпроизвежда Директива 2005/29/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 11 май 2005 г. относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета.

Съгласно § 13, т. 23 от ДР на ЗЗП "търговска практика" е всяко действие, бездействие, поведение, търговска инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребител, което е пряко свързано с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга на потребителите.

В случая е налице първият елемент от фактическия състав на търговската практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предл. I-во от ЗЗП, а именно: налице е търговска практика, свързана с предлагането на стоки и услуги. Достатъчно и едно действие или бездействие от страна на търговеца, за да е налице търговска практика. Нормата на чл. 68в от ЗЗП, предвижда забрана на нелоялните търговски практики. Според разпоредбата на чл. 68г, ал. 4 от ЗЗП, нелоялни са и заблуждаващите и агресивните търговски практики по чл. 68д - 68к.

Съгласно чл. 68д, ал. 1 от ЗЗП търговската практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща или, когато по някакъв начин, включително чрез цялостното ѝ представяне, заблуждава или е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител, дори и ако представената информация е фактически точна относно някое от обстоятелствата, посочени в ал. 2, и има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което той не би взел без използването на търговската практика. Преценката дали пазарното поведение на търговеца осъществява състава на заблуждаваща търговска практика като проявна форма на забранена нелоялна търговска практика, следва да бъде извършвана за всеки отделен случай, при съвкупна и обективна оценка на доказателствата.

При преглед на относимата нормативна уредба следва да се направи изводът, че фактическият състав на нарушението изисква кумулативно наличие на три обективни елемента: 1). Да е налице търговска практика, свързана с предлагането на стоки и услуги; 2). Тази търговска практика да съдържа невярна информация, която да

е подвеждаща; 3). Тази търговска практика да има за резултат или да е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на търговската практика.

Спорният по делото въпрос е дали използваната от дружеството търговска практика може да се квалифицира като нелоялна заблуждаваща практика, по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предложение 1 /съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща/ от ЗЗП.

За да се отговори на този въпрос е необходимо да се установи дали тази практика съдържа невярна информация и ако да дали същата има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на тази практика.

В случая не е спорно, че към момента на извършената от експерти на дирекция „Защита на потребителите при продажби от разстояние“ проверка на интернет страницата <https://iutecredit.bg>, обективирана в Констативен протокол N° К-0001460/24.02.2023 г., ведно с разпечатката на съдържанието на сайта, е налично не само изричното предложение от страна на „ЮтеКредит България“ ЕООД към неограничен кръг потребители за сключване на договор за потребителски кредит, но и изричната информация, че кредиторът гарантира липсата на скрити такси при възникване и развитието на заемното правоотношение. Не е спорно и, че на потребителя се начислява такса, при забава на всяка една вноска, при невъзможност за плащане на вноската на време. Изложеното до тук води до извод, че по отношение на цитираното по-горе търговско съобщение търговецът е предоставял невярна и подвеждаща информация на интернет сайта на дружеството за качеството на предоставяната услуга. Така направеното представяне в търговското съобщение е в състояние да заблуди потребителите да посетят именно сайта на дружеството, очаквайки, че ще получат най-добрите условия при онлайн кредитирането, което решение те не биха взели при други обстоятелства, Т.е. в случая е налице търговска практика, с която на потребителите се предоставя невярна и подвеждаща информация относно условията при кредитирането онлайн.

Необходимо е да се отбележи, че по аргумент на чл. 68д, ал. 1 от ЗЗП заблуждаващата търговска практика предполага не само използването на невярна информация, която да въведе в заблуждение релевантния потребител, но и наличието на промяна или на възможност за съществена промяна на неговото икономическо поведение, като вземане на търговско решение, което потребителят не би взел без конкретната търговска практика.

Съгласно разпоредбата на § 13, т. 31 от Допълнителните разпоредби на ЗЗП, "търговско решение" е всяко решение, взето от потребител за това дали да закупи стока или услуга, за начините и условията за нейното закупуване, дали да извърши цялостно или частично плащане, дали да задържи стоката, или да се разпорежи с нея, да упражни правата си, предвидени в договора по отношение на стоката или услугата, независимо от това, дали потребителят решава да предприеме действие или не. В конкретния случай предоставянето на невярната информация е свързано с вземането на конкретно търговско решение, във връзка със закупуването на стоки или услуги. Това е така, поради предлаганите ексклузивни условия: „без скрити такси“, тъй като направеното съобщение засяга способността на потребителя/заемополучателя да прецени обхвата на своето задължение, което води до заблуждение на потребителите, когато съпоставят наличните пазарни предложения и правят своя икономически

обоснован избор дали да сключат договора. Така направеното представяне в търговското съобщение е в състояние да заблуди потребителите да посетят именно сайта на дружеството, очаквайки, че ще получат най-добрите условия при онлайн кредитирането, което решение те не биха взели при други обстоятелства. В този смисъл, посланието съдържа невярна и подвеждаща информация, вследствие на което търсещият най-доброто и изгодно решение за себе си потребител би взел решение за сделка под въздействие на нелоялната търговска практика.

Следователно, в случая е налице последният елемент от състава на заблуждаващата нелоялна търговска практика по чл. 68д, ал. 1 от ЗЗП, а именно: търговската практика да има за резултат или да е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на търговската практика.

Изложените по-горе съображения водят до извод, че в настоящата хипотеза са били налице материалните предпоставки на чл. 68д, ал. 1 от ЗЗП и следователно използваната търговска практика, съдържаща невярна информация, е заблуждаваща.

При проверката на оспорения административен акт съдът не констатира наличие на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са основание за отмяната му.

Неоснователно е твърдението изложено в жалбата, че цитираната в акта на КЗП такса представлява лихва за забава, начислявана и дължима при неточно изпълнение, която цели да санкционира неточното изпълнение и не представлява скрита такса по договора, а се прилага във всички търговски взаимоотношения в търговския оборот. Отправеното от страна на дружеството търговско съобщение има за предмет качеството на предоставяната услуга, като изрично се изтъква нейното предимство: „Плащаш това, което виждаш!“. С процесното съобщение се препятства възможността на потребителите да вземат своите решения при пълно знание на фактите, да получат адекватна информация относно условията и стойността на кредита и относно техните задължения, преди да бъде сключен договорът за кредит.

Заповедта съответства и на целта на закона, а именно: защита на потребителите, предоставянето на ясна и недвусмислена информация, въз основа на която информация те да вземат съответното търговско решение.

Предвид изложените съображения, жалбата следва да бъде отхвърлена, а оспореният акт потвърден като правилен и законосъобразен.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, своевременно заявеното искане на пълномощника на ответника за присъждане на разноски следва да бъде уважено за заявената сума в размер на 100 лева -

възнаграждение за защитата, осъществена от юрисконсулт.

Предвид изложеното и на основание чл.172, ал. 2 и чл. 143, ал. 3 от АПК, Административен съд-София град, Второ отделение, 56-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ЮтеКредит България“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от представлявано от управителя И. К. против заповед № 388/06.04.2022 г. на председателя на Комисията за защита на потребителите.

ОСЪЖДА „ЮтеКредит България“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисията за защита на потребителите разноски по делото в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да бъде обжалвано чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: